

Δημιουργία λέξεων

1. Εκεί που τονίζεται η λέξη, εκεί υπάρχει και το αντίστοιχο μεγάλο φωνήεν.

μεγάλος καμπίρ كَبِير

φοιτητής τάαλιμπ طَالِب

2. Όταν η λέξη τονίζεται στην 1η συλλαβή δεν έχουμε κανένα μεγάλο φωνήεν.

άντρας ράντζουλ رَجُل

χώρα μπάλαντ بَلَد

Άρθρα

Οριστικό ال

το βιβλίο الْكِتَاب

Αόριστο η ανυπαρξία οριστικού άρθρου:

ένα βιβλίο كِتَاب

Επιπλεον σύμβολα

TODO

1. ου,ή
2. (τάμαρ μπούτα)
 - (a) Μόνο στο τέλος της λέξης
 - (b) Προφέρεται σαν "α"
 - (c) Δείχνει ότι η λέξη είναι συνήθως θυλική
3. (άλεφ μακσούρα)

Κτητική Αντωνυμία

μου	ي	βιβλίο μου	كِتَابِي
σου m	كَ	βιβλίο σου m	كِتَابُكَ
σου f	كِ	βιβλίο σου f	كِتَابُكِ
του	هُ	βιβλίο του	كِتَابُهُ
της	هَا	βιβλίο της	كِتَابُهَا
μας	نَا	βιβλίο μας	كِتَابُنَا
σας	كُم	βιβλίο σας	كِتَابُكُمْ
τους	هُمْ	βιβλίο τους	كِتَابُهُمْ

Προσωπική Αντωνυμία

εγώ	انا
εσύ m	انتَ
εσύ f	انتِ
αυτός	هو
αυτή	هي
εμείς	نحنُ
εσείς	انتم
αυτοί	هم

Δημιουργία προτάσεων

1. Όταν η 1η λέξη έχει άρθρο και η 2η δεν έχει, τότε ανάμεσά τους στην **μετάφραση** μπαίνει το "είναι".

το βιβλίο **είναι** μεγάλο الكِتَابُ كَبِيرٌ

2. Όταν η 1η λέξη δεν έχει άρθρο και η 2η έχει, τότε ανάμεσά τους στην **μετάφραση** μπαίνει το "του" (γενική κτητική).

το βιβλίο **του** φοιτητή كِتَابُ الطَّالِبِ

3. Επιθετικός προσδιορισμός: το επίθετο μπαίνει μετά το ουσιαστικό. Ότι άρθρο παίρνει το ουσιαστικό παίρνει και το επίθετο.

το μεγάλο βιβλίο (το βιβλίο το μεγάλο) الكِتَابُ الْكَبِيرُ

3 τρόποι να οριστεί μια λέξη

οριστικό άρθρο ال το βιβλίο الكِتَابُ

κτητική αντωμυμία το βιβλίο μου كِتَابِي

γενική κτητική το βιβλίο του φοιτητή كِتَابُ الطَّالِبِ

Εθνικότητες/επίθετα

1. Παίρνουμε το όνομα της χώρας και αφαιρούμε το άρθρο (αν υπάρχει).
2. Από το τελευταίο σύμφωνο και μετά, πετάμε όλα τα υπόλοιπα.

Αρσενικό προσθέτουμε ένα ي

Θυλικό στο αρσενικό, προσθέτουμε ένα ة

Προθέσεις Βδέλες

Κολλάνε πάνω στη λέξη όπως το $\text{ال} \rightarrow \text{إل}$

• إِل + ουσιαστικό: για

لِعَمَلٍ για μια δουλειά

¹ لِلْعَمَلِ για την δουλειά

$\text{إِل} + \text{ال} \leftarrow \text{إِلَّا}$ ¹

• إِل + ρήμα: για να

لِشَرَبِ الْقَهْوَةِ ... για να πιώ καφέ

لِتَشَرَبِ الْقَهْوَةَ ... για να πιείς καφέ

• بِ με

بِسَيَّارَةٍ με ένα αυτοκίνητο

بِالسَّيَّارَةِ με το αυτοκίνητο

Παραξενιές της Γενικής Κτητικής

كِتَابُ الطَّالِبِ Το βιβλίο του φοιτητή

كِتَابُ طَالِبِي Το βιβλίο του φοιτητή μου

الْكِتَابُ الْكَبِيرُ Το μεγάλο βιβλίο

كِتَابِي الْكَبِيرُ Το μεγάλο βιβλίο μου

Ο Μαχμούντ: **مَحْمُود** (επειδή είναι κύριο όνομα δεν παίρνει οριστικό άρθρο)

عَمَّ مَحْمُود Ο θεός του Μαχμούντ

الْعَمَّ مَحْمُود Ο θεός Μαχμούντ

عَمِّي مَحْمُود Ο θεός μου ο Μαχμούντ

Δυικός Αριθμός

Για να κάνουμε το δυικό αριθμό προσθέτουμε από τον ενικό την κατάληξη **ان**

كِتَابَانِ كِتَاب

طَالِبَانِ طَالِب

دَفْتَرَانِ دَفْتَر

كُلُّ

1. **كُلُّ** + ουσιαστικό αόριστο = κάθε

كُلُّ مَدْرَسَةٍ κάθε σχολείο

2. **كُلُّ** + ουσιαστικό ορισμένο = όλο (σαν ενιαίο σύνολο)

كُلُّ الْمَدْرَسَةِ όλο το σχολείο

كُلُّ الْمَسَاءِ όλο το απόγευμα

هَذَا ، هَذِهِ

TODO

Αυτή + ορισμένη λέξη + "είναι" + επίθετο:

هَذِهِ الْمَدِينَةُ جَمِيلَةٌ Αυτή η πόλη είναι όμορφη

هَذِهِ الْمَدِينَةُ الْجَمِيلَةُ كَبِيرَةٌ Αυτή η όμορφη πόλη είναι μεγάλη

Αυτή + "είναι" + ?:

هَذِهِ هِيَ الْمَدِينَةُ الْجَمِيلَةُ Αυτή είναι η όμορφη πόλη

هَذِهِ مَدِينَةٌ جَمِيلَةٌ Αυτή είναι μια όμορφη πόλη

لَآنَ - بِسَبَبِ - لِ

بِسَبَبِ εξαιτίας + πάντα γεν κτητική

بِسَبَبِ الْجَوِ εξαιτίας του καιρού

لِ • με ουσιαστικά σημαίνει "για"

لِيبِت¹ για ένα σπίτι

لِلْبَيْتِ για το σπίτι

لِلَّ → لِ + لِ¹

• με ρήματα σημαίνει "για να"

لِتَشْرَبْ για να πιείς

لَآنَ Μετά από αυτό θέλουμε ολοκληρωμένη πρόταση.

- **ΠΟΤΕ** μετά απευθείας ρήμα TODO
- **ΠΟΤΕ** μετά προσωπική αντωνυμία TODO

مَصْدَر

1. Έχουν διπλή σημασία (ουσιαστικό & "το να ..."): سَفَرٌ ταξίδι & το να ταξιδεύω
2. Ένα مَصْدَر πρέπει να είναι πάντα σε ορισμένη μορφή.

فِيهِ ، فِيهَا

Υποκείμενο πράγμα έχει:

فِي الْبَيْتِ غُرْفَةٌ στο σπίτι "υπάρχει"¹ ένα δωμάτιο
¹ υπονοείται (όπως το "είναι").

الْبَيْتِ فِيهِ غُرْفَةٌ το σπίτι έχει² ένα δωμάτιο
² σε αυτό "υπάρχει" → έχει

ο καλύτερος - أَحْسَن

1. Μπαίνει πάντα μπροστά από ουσιαστικό.
2. Είναι unisex (όχι ؤ)
3. Δεν παίρνει ποτέ οριστικό άρθρο, ούτε αυτό ούτε το ουσιαστικό που ακολουθεί.

ο καλύτερος φοιτητής أَحْسَن طَالِب

η καλύτερη φοιτήτρια أَحْسَن طَالِبَة

Μικρά

TODO

κτητ + θυλ λέξεις

Σε κάθε πρόταση που δεν βρίσκω το ρήμα πρέπει να βρώ που είναι το "είναι".

Όποια λέξη είναι στον πληθυντικό και είναι άψυχη θεωρείται γένους θυλικού:

الكتاب كبير το βιβλίο είναι μεγάλο

الكتب كبيرة τα βιβλία είναι μεγάλα

هذا كتاب αυτό είναι ένα βιβλίο

هذه كتب αυτά είναι βιβλία

Ηλιακά γράμματα

هناك = εκεί (there). Αν υπονοείται το "είναι" τότε هناك = υπάρχει (there is).
όσο γι' αυτόν...

όταν μια λέξη τελειώνει σε ا (α) 99% είναι أن (αν)

Τα επίθετα δεν παίρνουν ποτέ κτητική.

Ερώτηση + كم : η λέξη μετά μπαίνει στον ενικό.

كم يوم تذاكر؟ πόσες μέρες μελετάς;

Σπουδάζω X (ιατρική, νομική, κτλ): να λέω σπουδάζω στην "σχολή" της X

σπουδάζω στη νομική ادرُس في كلية الحقوق

σπουδάζω στην ιατρική ادرُس في كلية الطب

Μερικοί - بعض

بعض + λέξη στον πληθυντικό - ορισμένη

μερικοί φοιτητές

بعض الطلاب

μερικοί φοιτητές μου

بعض طلابي

μερικοί φοιτητές του παν/μίου

بعض طلاب الجامعة

Μαζί - مع

μαζί με τον/την πηγαίνουμε μαζί με τη Νίοβη

نحن نذهب مع نيوبي

μαζί μου/σου/κτλ πηγαίνουμε μαζί σου

نحن نذهب معك

μαζί (σκέτο) πηγαίνουμε μαζί

نحن نذهب معاً

Αριθμοί

Νούμερα	Απόλυτα	Τακτικά
1	واحد ، واحدة	الأول ، الأولى
2	إثنان ، اثنتين	الثاني ، ة
3	ثلاث ، ة	الثالث ، ة
4	أربع ، ة	الرابع ، ة
5	خمس ، ة	الخامس ، ة
6	ست ، ة	السادس ، ة
7	سبع ، ة	السابع ، ة
8	ثمان ، ة	الثامن ، ة
9	تسع ، ة	التاسع ، ة
10	عشر ، عشرة	العاشر ، ة
11	أحد عشر	الحادي عشر ، ة
12	إثنا عشر	الثاني عشر ، ة
13	ثلاثة عشر	الثالث عشر ، ة
14	أربع عشر	الرابع عشر ، ة
...

Δεκάδες

προσθέτουμε από το τελευταίο σύμφωνο των μονάδων **ون** . Εξαίρεση: το 20 βγαίνει από το 10 **عشرون** .

Σύνθεση

Πρώτα λέμε τη μονάδα. Μετά βάζουμε و ("και") και μετά βάζουμε τις δεκάδες:

25 خَمْسَ و عَشْرُونَ

35 خَمْسَ و ثَلَاثُونَ

Αριθμοί και ουσιαστικά

1 χρησιμοποιείται ως επίθετο

1 αδερφός اخ واحد

1 αδερφή أخت واحدة

2 90% με μορφή δυϊκού

2 χρόνια سَنَتَيْنِ

3-10

- ουσιαστικό: μπαίνει στον πληθυντικό
- αριθμός: μπαίνει στο αντίθετο γένος από τον ενικό του ουσιαστικού.

3 φοιτητές ثَلَاثَةُ طُلَّابٍ

3 φοιτήτριες ثَلَاثَ طَالِبَاتٍ

11-99

- ουσιαστικό: ουσιαστικό μπαίνει στον ενικό
- αριθμός (μονάδες): ισχύει ο κανόνας "3-10"

45 φοιτητές خَمْسَةُ و اَرْبَعُونَ طَالِبٍ

45 φοιτήτριες خَمْسَ و اَرْبَعُونَ طَالِبَةٍ

Ωρα

Η ώρα είναι + τακτικό αρ	الساعة + ¹ αρ τακτικό
+ (και παρά)	(و إلا) +
+ (τέταρτο τρίτο μισό)	(رُبْع ثُلث نِصْف) +
(απόλυτο αρ + λεπτά)	(² دَقِيقَة ، دَقَائِق + απόλυτο αρ)
ακριβώς	تاماماً

Παραδείγματα:

1:15	الساعة الواحدة و رُبْع	1
4:45	الساعة الحامسة إلا رُبْع	
2:20	الساعة الثانية و ثُلث	
3:30	الساعة الثالثة و نِصْف	
4:01	الساعة الرابعة و دَقِيقَة واحدة	2
5:08	الساعة الخامس و ثمانية دَقَائِق	2
6:55	الساعة السابعة إلا خَمَس دَقِيقَة	2
7:10	الساعة السابعة و عَشَرَ دَقَائِق	2
8:25	الساعة الثامنة و خَمَس و عَشْرُونَ دَقِيقَة	2
10:00	الساعة العشرة تاماماً	

¹ Για την 1:xx χρησιμοποιούμε το απόλυτο (واحدة)

² Προσοχή στους κανόνες αριθμών "1", "2" "3-10" και "11-99"

Το ρήμα Έχω

Άνθρωπος έχει πράγμα κτητική αντωνυμία + **عِنْدَ** (στού - chez)

έχω ένα σπίτι

Άνθρωπος έχει άνθρωπο κτητική αντωνυμία + **لِ** (για)

έχω έναν φίλο

1. Κλίνεται όπως το **كِتَاب**

2. Αλλά αντί για **أَنْ** βάζουμε **أَنَّ**

έχω	عِنْدِي	لِي
έχεις m	عِنْدَكَ	لَكَ
έχεις f	عِنْدِكَ	لَكَ
έχει m	عِنْدَهُ	لَهُ
έχει f	عِنْدَهَا	لَهَا
έχουμε	عِنْدَنَا	لَنَا
έχετε	عِنْدَكُمْ	لَكُمْ
έχουν	عِنْدَهُمْ	لَهُمْ

Εχω-ειδή

Το ρήμα Έχω:

κτήτορας άνθρωπος	لِي
κτήτορας πράγμα	عِنْدِي
έχω μαζί μου	مَعِي

Άρνηση των εχω-ειδών

Παρόν βάζουμε μπροστά το "λείσα" **لَيْسَ**

لَيْسَ عِنْدِي سَيَّارَةٌ δεν έχω αυτοκίνητο

ما كَانَ Παρελθόν βάζουμε μπροστά το "μα κάνα"

ما كَانَ عِنْدِي بَيْتٌ δεν είχα σπίτι

Ενεστώτας

εγώ	أَنَا ...	άκτουμπου	اَكْتُبُ
εσύ m	أَنْتَ ...	τάκτουμπου	تَكْتُبُ
εσύ f	أَنْتِ ...	τακτουμπίνα	تَكْتُبِينَ
αυτός	هُوَ ...	γιάκτουμπου	يَكْتُبُ
αυτή	هِيَ ...	τάκτουμπου	تَكْتُبُ
εμείς	أَنْتُمْ ...	νάκτουμπου	نَكْتُبُ
εσείς	أَنْتُمْ ... وَنَ	τακτουμπούνα	تَكْتُبُونَ
αυτοί	أَنْتُمْ ... وَنَ	γιακτουμπούνα	يَكْتُبُونَ

Αόριστος

εγώ	كُتِبْتُ ...	κατάμπτου	كَتَبْتُ
εσύ m	كُتِبْتَ ...	κατάμπτα	كَتَبْتَ
εσύ f	كُتِبْتِ ...	κατάμπτι	كَتَبْتِ
αυτός	كَتِبَ ...	κάταμπα	كَتَبَ
αυτή	كَتَبَتْ ...	κάταμπατ	كَتَبَتْ
εμείς	كُنَّا ...	κατάμπνα	كَتَبْنَا
εσείς	كُنْتُمْ ...	κατάμπτουμ	كَتَبْتُمْ
αυτοί	كَتَبُوا ... ¹	καταμπού	كَتَبُوا

¹ αυτοί: το | δεν προφέρεται

Ανώμαλα Ρήματα: κούφια

Είναι τα ρήματα που στο **هُوَ** του αορίστου έχουν **ا** στην μέση και που στον ενεστώτα μετρέπεται είτε σε **ا**, είτε σε **و** είτε σε **ي**. Είναι διπλόθεμα στον αόριστο.

1. παίρνουμε το θέμα 3ου προσώπου **كان**
2. αφαιρούμε το **ا** από την μέση → **كن**
3. βάζουμε ανάμεσά τους *κάποιο* τόνο και προσθέτουμε τις καταλήξεις του αορίστου:
 - (a) Αν το **ا** γίνεται **و** τότε ο τόνος είναι **ـُ**
 - (b) Αλλιώς (αν το **ا** γίνεται **ي** ή μένει **ا**) τότε ο τόνος είναι **ـَ**

Αόριστος 1ο ← Ενεστώτας Αόριστος 3ο

هُوَ قَامَ يَقُومُ ← اَنَا قُمْتُ

هُوَ نَامَ يَنَامُ ← اَنَا نِمْتُ

هُوَ عَاشَ يَعِيشُ ← اَنَا عِشْتُ

Ανώμαλα Ρήματα: με **ي** στο τέλος (μακσούρα)

Έχουν πολλούς τύπους. Ενας από αυτούς:

Αυτά που έχουν **ي** στον αόριστο το οποίο γίνεται **ي** στον ενεστώτα

Αόριστος

1. Στο **هُمَ ، هِيَ** χάνουν το **ي**.
2. Στα υπόλοιπα πρόσωπα το **ي** γίνεται **ي** και το προηγούμενο γράμμα πέρνει **ـَ**.
3. Το **هُوَ** έχει **ي** (έτσι δίνεται στο λεξιλόγιο).

Ενεστώτας

1. Στο **انْتِ ، انْتُمْ ، هُمْ** χάνουν το **ي**.

Ενεστώτας

Αόριστος

يَمْضِي

مَضَى

εγώ	أنا	أَمْضِي	أنا	مَضَيْتُ ²
εσύ m	أنتَ	تَمْضِي	Αντ	مَضَيْتَ ²
εσύ f	أنتِ	تَمْضِينَ ^{1*}	Αντ	مَضَيْتِ ²
αυτός	هُوَ	يَمْضِي	هو	مَضَى
αυτή	هِيَ	تَمْضِي	هي	مَضَتْ ¹
εμείς	نَحْنُ	نَمْضِي	Νχν	مَضَيْنَا ²
εσείς	أَنْتُمْ	تَمْضُونَ ¹	Αντμ	مَضَيْتُمْ ²
αυτοί	هُمْ	يَمْضُونَ ¹	Ημ	مَضَوْا ¹

* το يَ είναι της κατάληξης يَينَ .

Προφορά: το مَضَيْتُ προφέρεται εϊ: μαντεϊτου

Κόλπο ιγα να ξεχωρίζω τα ανώμαλα κούφια από τα ανώματα μακσούρα.

Αόριστος Κούφια

Πού έχει 2
γράμματα;

Αόριστος Μακσούρα

زَالٌ			مَضَى		
εγώ	زِلْتُ	أَنَا	← K	أَنَا	مَضَيْتُ
εσύ m	زِلْتَ	أَنْتَ	← K	أَنْتَ	مَضَيْتَ
εσύ f	زِلْتِ	أَنْتِ	← K	أَنْتِ	مَضَيْتِ
αυτός	زَالٌ	هُوَ	M →	هُوَ	مَضَى
αυτή	زَالَتْ	هِيَ	M →	هِيَ	مَضَتْ
εμείς	زِلْنَا	نَحْنُ	← K	نَحْنُ	مَضَيْنَا
εσείς	زِلْتُمْ	أَنْتُمْ	← K	أَنْتُمْ	مَضَيْتُمْ
αυτοί	زَالُوا	هُمْ	M →	هُمْ	مَضَوْا

كَانَ ، يَكُونُ

Η ανωμαλία του είναι ότι έχει διπλό θέμα στον αόριστο.

1. θέμα 3ου προσώπου: كَانَ
2. (a) πέρνουμε το كَانَ και αφαιρούμε το ا → كُن
(b) βάζουμε ανάμεσά τους ένα τόνο
(c) τόνο: τον βρίσκουμε από τον ενεστώτα كُن
(d) προσθέτουμε τις καταλήξεις

أَنَا	كُنْتُ
أَنْتَ	كُنْتَ
أَنْتِ	كُنْتِ
هُوَ *	كَانَ
هِيَ *	كَانَتْ
نَحْنُ	كُنَّا
أَنْتُمْ	كُنْتُمْ
هُمْ *	كَانُوا

Χρήσεις του كَانَ

ήταν

كَانَ + لي / عِنْدَ
είχα
(το كَانَ ΔΕΝ κλίνεται)

TODO

Παρατατικός ρήμα κλίνεται στον ενεστώτα + كَانَ
(το كَانَ κλίνεται)

أَنَا كُنْتُ أَكْتُبُ
έγραφα

Υποτακτική

Μόρια της υποτακτικής:

- να **ان**
- για να **لِ**

Κατασκευή:

- Το μόριο της υποτακτικής
- Το ρήμα στον ενεστώτα
- Φεύγει το **ا** από την κατάληξη ρήματος και στην θέση του μπαίνει **اَ**
- Όπου υπάχει **ن** (**انتم** , **هم**) φεύγει εντελώς
- Στα **انتم** , **هم** στην θέση του **ن** μπαίνει ένα **ا** (δεν προφέρεται)

اَكْتُبْ ← اَكْتُبَ

تَكْتُبْ ← تَكْتُبَ

تَكْتُبِينَ ← تَكْتُبِي

يَكْتُبْ ← يَكْتُبَ

تَكْتُبْ ← تَكْتُبَ

نَكْتُبْ ← نَكْتُبَ

تَكْتُبُونَ¹ ← تَكْتُبُوا

يَكْتُبُونَ¹ ← يَكْتُبُوا

¹ το **ا** δεν προφέρεται

Άρνησεις

Άρνηση Ενεστώτα ← ρήμα στον ενεστώτα + لا

Άρνηση Αορίστου ← َ¹ , ن² + ρήμα στον ενεστώτα + لم

Άρνηση Αορίστου ← ρήμα στον αόριστο + ما

Άρνηση Μέλλοντα ← َ¹ , ن² + ρήμα στον ενεστώτα + لن

¹: το ρήμα αλλάζει τον τόνο στην λήγουσα.

²: το ρήμα χάνει το ن εκεί που το χάνει και η υποτακτική.

Υποκείμενο-Ρήμα & Ρήμα-Υποκείμενο

ΥΡ όταν το Υποκείμενο μπαίνει πριν το Ρήμα, τότε μπαίνει στο αντίστοιχο πρόσωπο.

ΡΥ όταν το Ρήμα μπαίνει πριν το Υποκείμενο, τότε το ρήμα μπαίνει στον ενικό διατηρώντας το γένος του.

οι φοιτητές γράφουν الطُّلَابُ يَكْتُبُونَ

γράφουν οι φοιτητές يَكْتُبُ الطُّلَابُ

Έμεσο Αντικείμενο

Βάζω τις καταλλήξεις τις κτητικής (με εξαίρεση το 1ο ενικο)

εμένα نِي

εσένα m لَكَ

εσένα f لِكِ

αυτόν هُ

αυτήν هَا

εμάς نَا

εσάς كُمْ

αυτούς هُمْ

εγώ τους αγαπώ ← εγώ αγαπώ αυτούς اَنَا أُحِبُّهُمْ

εγώ τους ακούω ← εγώ ακούω αυτούς اَنَا اسْتَمِعُ إِلَيْهِمْ